

Leeskring bibliotheek Rumst – 20 oktober 2014

Alice Munro **Stilte**

Breda: De Geus, 2005. 382 p.

O.T.: Runaway (2004). Vertaling: Pleuke Boyce

De auteur

Alice Munro werd op 10 juli 1931 geboren als Ann Laidlaw in Huron County in de Canadese provincie Ontario als dochter van een vossen- en nertsfokker en een lerares. In de depressiejaren was het een armoedig bestaan. Veel van haar verhalen situeren zich in haar geboortestreek, haar eigen leven was steeds een inspiratiebron. Als tiener begon ze al te schrijven. Ze won een studiebeurs van twee jaar en studeerde Engels en journalistiek. Tijdens haar studie publiceerde ze haar eerste verhalen. In 1951 trouwde ze met James Munro en verhuisde naar de suburbs van Vancouver "I hated it so much", waar schrijven naar de achtergrond verdween. In 1963 begon ze met haar man een boekwinkel in Victoria en in 1968 werd haar eerste verhalenbundel uitgegeven die direct de belangrijkste Canadese literaire prijs won. Het echtpaar had drie dochters en scheidde in 1972. Alice verhuisde terug naar het oosten en werd 'writer in residence' aan de University of Western Ontario. Later volgden meer universiteiten. Ze trouwde in 1976 met Gerald Fremlin, een geograaf. Ze woont nog altijd in de buurt van haar geboorteplaats. Haar dochter Sheila schreef in 2002 het boek *Lives of Mothers and Daughters: Growing Up With Alice Munro* een herinnering aan haar kinderjaren. In 2008 ontving Munro de Man Booker International Prize en in 2013 de Nobelprijs voor literatuur.

Bibliografie

- Dance of the Happy Shades – 1968
- Lives of Girls and Women – 1971 vert.: **Levens van meisjes en vrouwen** - 2014
- Something I've Been Meaning to Tell You – 1974
- Who Do You Think You Are? – 1978
- The Moons of Jupiter – 1982 vert. : **De manen van Jupiter** - 1988
- The Progress of Love – 1986
- Friend of My Youth – 1990
- Open Secrets – 1994
- The Love of a Good Woman – 1998 vert. : **De liefde van een goede vrouw** - 2000
- Hateship, Friendship, Courtship, Loveship, Marriage – 2001 Heruitgave in 2008 als *Away from her.* vert.: **Weg van haar** - 2008
- Runaway – 2004 vert.: **Stilte** - 2005
- The View from Castle Rock – 2006 Vert.: **Het uitzicht vanaf Castle Rock** - 2008
- Too Much Happiness – 2009 vert.: **Te veel geluk** - 2013
- Dear Life – 2012 Vert.: **Lief leven** – 2012

Het verhaal

Het boek bevat acht verhalen waarvan drie dezelfde hoofdpersoon opvoeren.

Weg p. 9 - 59

Het huwelijk met Clark heeft de jonge Carla niet gebracht wat ze er van verwachtte, hij is egoïstisch en driftig, ze lijdt onder zijn terreur. Een kleine witte geit biedt haar de nodige aanhankelijkheid, maar Flora is al dagen kwijt. Ze wonen in een stacaravan en hebben een manege die deze zomer slecht draait door de vele regen. Carla verdient bij met poetsen bij buurvrouw Silvia met wie ze een goede band heeft. Om Clark te plezieren heeft ze verzonnen dat de pas gestorven man van Silvia haar seksueel benaderd heeft en Clark wil hier nu munt uit slaan. In plaats van Silvia hiermee te confronteren zoals haar was opgedragen vertelt Carla dat ze het leven met Clark niet meer aankan en Silvia helpt haar om per bus te vluchten naar een adres in Toronto. Onderweg krijgt Carla echter twijfels en zij belt Clark die haar ophaalt en terug thuis brengt. Die avond gaat Clark naar Silvia om haar te confronteren met haar hulp, Silvia voelt zich bedreigd totdat Flora plots opduikt en Clark met de geit vertrekt. Uit een brief van Silvia komt Carla te weten dat Flora was teruggekeerd, maar het einde van het verhaal suggereert dat Clark de geit doodde en achterliet voor de gieren.

Toeval p. 60 - 102

Juliet is lerares klassieke talen en heeft in december 1964, met de trein op weg naar een school aan de westkust, Eric ontmoet. Het was een vreemde treinreis waarbij een medereiziger waar ze liever niet mee praatte zich later voor de trein wierp. Een half jaar later zoekt ze Eric op die visser is in Whale Bay, i.p.v. terug te keren naar het huis van haar ouders in Oost-Canada. Ze is onzeker over haar stoutmoedigheid, maar eenmaal aangekomen blijkt Eric's zieke vrouw zojuist overleden en Julie blijft in Whale Bay.

Binnenkort p. 103 - 146

Het is zomer 1969. Juliet reist met haar 13 maanden oude dochter Penelope naar Oost-Canada om haar ouders te bezoeken. Evenals Juliet voelen ook haar ouders zich wat verheven boven hun dorpsgenoten, maar tegelijk schamen ze zich tegenover hen voor hun dochter die ongetrouwd moeder is. Juliets moeder is ziek en haar vader heeft zijn baan als dorpsonderwijzer opgezegd (vanwege een ruzie over Juliet?) en kweekt nu groenten. Irene is de hulp in huis waar ze beiden erg afhankelijk van zijn. Het bezoek verloopt moeizaam en geeft haar een nieuwe kijk op het huwelijk van haar ouders. Juliet keert niet meer terug. Een paar maanden na haar bezoek overlijdt haar moeder.

Stilte p. 147 - 183

Het is mei 1989, Juliet is een bekend televisiepresentator. Zij wil een bezoek brengen aan haar dochter die al zes maanden in een 'Geestelijk Evenwicht Centrum' zit, maar eenmaal daar blijkt Penelope het bezoek niet aan te kunnen. Op haar 21^e verjaardag stuurt ze haar moeder een kaart zonder er iets op te schrijven en blijft dat vijf jaar doen. Eric is in 1981 verdronken en in een terugblik blijkt dat hun huwelijk het laatste jaar in woelig water was gekomen. Juliet ontdekte dat Eric haar 12 jaar eerder bedrogen had met Christa terwijl zij haar ouders bezocht en zij Eric 'zo miste en van hem hield'. Eric wil de problemen gladstrijken en zo nodig leven in de schijn van liefde, Juliet wakkert de rancune aan volgens hem. "Hun smart wond hen op en ze bedreven de liefde op luisterrijke wijze" p. 162. De 13-jarige Penelope werd buiten de problemen gehouden door Juliet en ook niet betrokken bij de dood en de verbranding van haar vader die hier snel op volgden. Vele jaren later is Juliet weer aan het studeren, schrijven enz. en verneemt ze toevallig dat Penelope in het noorden woont en vijf kinderen heeft. Ze legt zich erbij neer "Penelope kan niets met mij aan." p. 183, maar tegelijk blijft ze hopen op een bericht.

Passie p. 184 - 226

Grace bezoekt een dorp waar ze vroeger vakantiewerk deed. Een jongen die in een van de vakantiehuisen woonde was verliefd op haar geworden en zij liet zich dat aanleunen. Ze genoot vooral van haar bezoeken bij de jongen thuis waar ze een grote bewondering opvatte voor mevrouw Travers. "Ze werd in feite verliefd op mevrouw Travers." p. 191 Zoals Grace had ook die willen studeren aan een universiteit maar was naar een handelscollege gestuurd. Ze werd al jong weduwe, voedde haar zoon Neil alleen op en werkte. Later hertrouwde ze en kreeg nog twee kinderen. Grace genoot er van de gesprekken aan

tafel, de boeken die ze er kon lezen, de woordspelletjes met de familie, de gelukkige en respectvolle sfeer die er hing. Maury wilde zich verlossen met Grace, maar met Thanksgiving bezocht zijn oudste broer Neil het huis en hij wist samen met Grace weg te rijden. Alcoholic Neil vertrok met Grace op een odyssee langs louche bars en cafés, "het lichaam nu alleen nog maar een stroom van begeerte." p.211 Grace realiseert zich dat ze niet met Maury kan trouwen en ontdekt die middag ook de beperkingen en leugens van passie : "Passie (...) was kinderspel vergeleken met hoe ze hem nu kende, hoe diep ze in hem gekeken had". p.222. Nadat hij haar afzette bij haar hotel reed hij zich te pletter tegen een brug. Ze kreeg duizend dollar van de familie "voldoende geld om haar in het leven op weg te helpen." p. 226. Het verhaal suggereert dat ze daarin geslaagd is.

Overtredingen p. 227 - 270

Eileen en Harry verhuizen met hun 10-jarige dochter Lauren naar een klein stadje. Door haar isolement op school gaat Lauren gemakkelijk in op de vertrouwelijke vriendschap met Delphine, de hulp in het plaatselijke hotel. Uiteindelijk blijkt dat Delphine onterecht meent dat Lauren de dochter is die ze opgaf voor adoptie toen ze nog heel jong was. In de zoveelste ruzie die Eileen en Harry samen hebben blijkt dat ze vóór Lauren nog een andere baby hadden, een geadopteerde baby die ook Lauren heette en in een autoongeluk bleef. Dat was de geadopteerde baby van Delphine, ze gaan de as samen verstrooien in het nachtelijke besneeuwde bos. Volwassenen die kinderen willen bezitten.

Streken p. 271 – 308

Het is 1961. Robin is 26 jaar, verpleegster en zorgt voor haar behoeftige vier jaar oudere zus Joanne. Eén keer per jaar neemt Robin de trein om in een naburige stad naar een Shakespearetoneelstuk te gaan kijken. "Toch brachten die paar uren haar de verzekering dat het leven waarnaar ze terugging, dat zo onaf en onbevredigend leek maar tijdelijk was en gemakkelijk uit te houden zou zijn." p. 274 Ze ontmoet dat jaar Danilo. Hij vraagt haar hem over een jaar opnieuw op te zoeken. Heel het jaar leeft ze toe naar die dag maar als ze zijn huis nadert wordt ze door hem buiten gesloten alsof ze een onbekende is. Veertig jaar later is Robin nog steeds ongetrouwd, haar zus is achttien jaar dood, ze heeft een paar relaties gehad en werkt als psychiatrisch verpleegster. Daar denkt ze op een dag in een oude man Danilo te herkennen, maar het blijkt zijn doofstomme tweelingbroer Alexander te zijn. Danilo is in 1995 overleden. Ze is eerst kwaad, maar uiteindelijk troost de ontdekking haar, het neemt tenminste de vernedering van destijds weg.

Gaven p. 309 – 382

Het is 1927 en we volgen tussen maart en juni het dagboek van Nancy, de periode dat ze een huwelijksaanzoek van de plaatselijke dokter aanvaardt. Nancy lijkt een vrolijk en energiek meisje met interesse voor literatuur en toneel. Wilf heeft eerder haar vriendin Ginny een aanzoek gedaan en is een ernstig man. "Lang en zo mager als een lat. De nette scheiding in zijn haar, dat strenge snorretje. Wat een ramp."p. 315 Met zijn neef Ollie kan Nancy eigenlijk beter overweg. Op een dag stelt ze hem voor aan Tessa, een leeftijdgenootje en helderziende. Ollie brengt Tessa in de publiciteit en belooft met haar te trouwen. Vanaf p. 345 is het herfst 1968 en Nancy zoekt Tessa op in een louche privé-ziekenhuis waar ze schoktherapie kreeg. Ook haar man Wilf heeft ondertussen psychiatrische hulp nodig. Tessa vertelt haar dat Ollie dood is. Enkele jaren later echter ontmoet Nancy in Vancouver onverwacht Ollie, Wilf is gestorven. Ze ziet zichzelf die dag onverwachts in een ruit, een volslagen vreemde. "Iemand die ze niet kende en niet zou willen kennen." p. 359 Ollie vertelt haar dat Tessa overleden is, dat hij haar begraven heeft. Nancy zoekt uit wat met Tessa gebeurd is, maar het gevolgde spoor loopt dood. Weer jaren later probeert ze het verleden leven toegankelijk te maken "zodat ze het eens goed kan bekijken." p. 377 Nancy ziet in een soort visioen een scène uit het artiestenleven van Ollie en Tessa: ze zijn in een trieste hotelkamer als Tessa ontdekt dat haar vermogen om te zien, te weten, terugkomt. Tegelijk weet ze ook wat in de papieren staat die Ollie op zak heeft: haar opname in een kliniek.

Autobiografische elementen

De meeste verhalen spelen zich af in de Ontario Valley, het gebied waar Alice Munro opgroeide en na haar 41ste terugkeerde in Huron County. Ook de omgeving van Vancouver duikt regelmatig op in haar verhalen, de streek waar ze van haar 20^e tot haar 41ste woonde. Door al haar verhalen zijn ervaringen, portretten en ontmoetingen uit haar eigen leven verweven, maar de verhalen zijn zelden volledig autobiografisch.

Waardering van recensenten

“Munro heeft een onvoorstelbaar scherp inzicht in haar personages en een uitgekiend gevoel voor hun gemoedsschommelingen en hartstochten. Toch is ze een afstandelijke, bijna antisentimentele schrijfster die veeleer te weinig vertelt dan te veel. (...) Munro's verhalen zijn intens en doorleefd. Dat dit niet hoeft te leiden tot meligheid bewijst deze schitterende verhalenbundel.” *Kathy Mathys in de Standaard, 27/01/2006*

“Stilte getuigt van een volstrekt beheerst, ingetogen schrijverschap. Kunstgrepen en effectbejag zijn haar vreemd, haar stijl van schrijven is onnadrukkelijk, innemend, laagdrempelig.” *Hans Bouman in De Volkskrant, 20/01/2006*

“De Canadese schrijfster Alice Munro weet voor wie ze schrijft. Haar personages zijn mensen zoals u en ik, geen grote helden, maar wel kleine, bangelijke figuren die zich naar beste vermogen een weg door het leven proberen te slaan en daarbij hopen niet al te veel kwetsuren op te zullen lopen. (...) En Munro behoort tot de absolute top. *Runaway* werd immers niet zomaar door de literaire redactie van The New York Times tot een van de tien beste boeken van 2004 gekozen.” *Marnix Verplancke in de Morgen, 02/02/2005*

Waardering van de leeskring

De reacties waren zeer divers. Opvallend was dat de twee heren uitgesproken positief reageerden. Een van hen ontdekte erin zelfs de blootlegging van de vrouwelijke ziel. Het feit dat het verhalen waren en geen roman had velen gehinderd in het lezen, je moet je iedere keer weer opnieuw inleven in een personage, terwijl je eigenlijk zou willen weten hoe het met de personages uit het vorige verhaal afloopt. De opbouw van sommige verhalen bemoeilijkte het lezen voor enkelen: “wie is aan het woord, in welke tijd zitten we, terugbladeren omdat ik dacht iets gemist te hebben, slot over laatste jaren deed het verhaal ineen zakken...” Maar tegelijk werd de goede opbouw geprezen waarbij de figuren zich als bij een tekening vervolledigen en losmaken van het blad en levensechte personages worden in intrigerende verhalen die vertellen hoe het leven echt is. Munro zet uitstekende tijdsbeelden neer met rake typering en is meester van haar taal.

Opbouw

Typisch in haar opbouw is het ‘staartje’ aan het verhaal dat een onverwachtse inkijk geeft in de daden van mensen. (Clark die Flora doodt in ‘Weg’, Juliet die een vriendin van haar dochter tegen komt, de ontdekking dat het Danilo's tweelingbroer was die Robin wegjoeg in ‘Streken’, de ‘droom’ van Nancy die haar getuige maakt van wat zich afspeelde tussen Ollie en Tessa).

Tijd

Munro maakt vaak gebruik van sprongen in de tijd, heen en weer, soms ook sprongen van decennia groot. Hierdoor wordt vaak een heel ander licht op de vooraf beschreven gebeurtenissen geworpen. Flashbacks en subtiele flashforwards voeden de verhalen met achtergrond en spanning.

Plaats en ruimte

De verhalen van Alice Munro spelen zich af in dorpen of kleine steden op het Canadese platteland, de streek ten westen van Toronto, omringd door de grote meren. Zij groeide zelf op in deze streek en woont er sedert 1974 opnieuw. Het is de kleine wereld voor de verhalen van heel gewone mensen.

Perspectief en verteller

Het verhaal wordt door een personeel verteller met een zeer sterk observatievermogen geschreven, de details die dat oplevert scheppen vooral de sfeer.

Doordat er grote sprongen in de tijd zijn verandert het perspectief op hun situatie vaak ook binnen de personages.

Personages

De hoofdpersonages in de verhalen zijn vrouwen die zich niet echt op hun plaats voelen in de wereld waarin ze leven. Ze zijn intelligent, willen studeren, maar "In het stadje waar ze was opgegroeid had men haar soort intelligentie vaak in dezelfde categorie geplaatst als een mank been of een extra duim en was men er snel bij geweest de bijbehorende nadelen op te sommen: haar onvermogen om met een naaimachine om te gaan of iets netjes in te pakken, of te beseffen dat haar onderjurk onder haar rok uitstak. Wat moest er van haar worden, was de vraag." p. 66 De meisjes voelen zich hierover soms opstandig en kwaad. "Het was omdat meisjes zo hoorden te zijn. Het was hoe mannen -en mensen in het algemeen- vonden dat ze moesten zijn. Mooi, gekoesterd, verwend, egoïstisch, oerdom. Zo hoorde een meisje te zijn, wilde men verliefd op haar worden. Daarna zou ze moeder worden en zou ze zich met sentimentele toewijding aan haar kinderen geven. Niet meer egoïstisch, maar nog even oerdom. Voor eeuwig." p. 189-190

De mannen in de verhalen zijn soms zelf ook slachtoffer van hun omgeving. Mannen en vrouwen hebben wederzijds invloed op het verloop van elkaars leven.

Er ontstaat bij de lezer niet altijd even gemakkelijk een band met haar personages, ze zijn niet even sympathiek.

Thema

Waar schrijft Alice Munro over?

Haar thematiek getuigt van een grote mensenkennis en richt zich vooral op het dagelijkse leven van meisjes en vrouwen in landelijk Canada vóór de grote emancipatiegolf van de jaren '70. Het leven van haar hoofdpersonen wordt door de maatschappij waarin ze leven strikt afgebakend en het beperkt hen erg in hun mogelijkheden en houdt geen rekening met talenten, gevoelens of wensen. Een huwelijk en het moederschap zijn hun enig mogelijke doel als ze geaccepteerd willen blijven door de gemeenschap waarin ze leven. Studeren voor meisjes is een frivoliteit die nutteloze kosten en inspanning vraagt. Wie zich toch buiten de gebaande wegen waagt zet zichzelf buiten de maatschappij. Munro voert haar personages op als ze op het punt staan een belangrijke beslissing in hun leven te nemen.

Zij geeft schijnbaar weinig uitleg over de gevoelens van haar hoofdpersonen, je vindt de waarheid eerder in kleine opmerkingen en verschuivingen in de sfeer. Mannen en vrouwen praten weinig met elkaar. Ze schetst haar personages in hun dagelijkse bezigheden, maar suggereert dat hun ware aard achter die dagelijksheid verscholen blijft, in de onderstroom van het leven. De mens heeft zelf weinig invloed op het verloop van zijn of haar leven. Het leven overkomt de vrouwen in haar verhalen en zij gaan daar schijnbaar zonder een bewuste keuze te maken in mee. Vaak hebben ze aanvankelijk wel dromen over hun toekomst, zoals het leven zich voor hen uitstrekt benauwt het hen, maar uiteindelijk gaan ze toch mee met de stroom. Op latere leeftijd kijken ze er met inzicht en vaak spijt op terug, sommigen hebben zich intussen losgemaakt en eigen keuzes gemaakt. Munro geeft de lezer aan het einde van een verhaal vaak zicht op hoe het in het verdere leven van de hoofdpersoon gelopen is, waarmee ze laat zien hoe de intimiteiten uit het dagelijkse bestaan en de toevallige omstandigheden in een drama kunnen uitmonden. Een echte clou of boodschap zit zelden in de verhalen, of het moet de

vergeefsheid ervan zijn, ze geven je eerder een plotselinge heldere doorkijk in iemands leven.

Motieven

Trein: (Toeval – Binnenkort - Streken) : een middel om weg te gaan, een nieuw leven te beginnen.

Huwelijk: Alle vrouwelijke hoofdpersonages zijn gehuwd, wensen een huwelijk of zien bewust af van een huwelijk. “In het stadje waar ze woonde hadden de meeste meisjes al een serieuze relatie voordat ze de middelbare school hadden afgemaakt en sommigen maakten de middelbare school niet eens af, maar gingen van school om te trouwen.(...) De aan de kant gezette jongens werden al gauw ingepikt en de meisjes die niet snel genoeg gehandeld hadden, ontdekten, dat er daarna maar weinig overschoot. Boven een bepaalde leeftijd was iedere nieuwe man die in het stadje kwam wonen meestal voorzien van een vrouw. (...) Meisjes die voor verpleegster leerden hadden kans op een dokter. Daarin had ze eveneens gefaald.”p. 284 (Streken)

Ongelijkheid mannen/vrouwen: Het feminisme is nooit met zoveel woorden aanwezig in de verhalen, maar haar hoofdpersoon is vaak een intelligente, eigenzinnige vrouw die zich ontworstelt aan het patriarchale, conservatieve milieu van haar voorouders en op eigen kracht een onafhankelijk bestaan opbouwt. “Misschien was het dat wat hen samenbond. Maar het verschil was dat hij door zou gaan, hij zou niet met minder genoegen nemen. Iets wat zij wel zou moeten doen – iets wat ze al gedaan had- omdat ze een meisje was. Bij de gedachte dat hij een veel grotere keuze had dan een meisje ooit zou hebben, voelde hij zich plotseling op zijn gemak en begaan met haar en speels.” p. 329 (Gaven)

“Hij praatte erover alsof het bijna tegen de wet was om een getrouwde vrouw in dienst te hebben tenzij het een weduwe of een heel arm iemand was, maar ik wees hem erop dat ik niet bij hem in dienst ben omdat hij me toch niet betaalt. Toen zei hij wat hij eerst niet goed had durven zeggen, dat er onderbrekingen zouden zijn als ik getrouwd was. ‘er zijn periodes wanneer je je niet in het openbaar vertoont’, zei hij. “ p. 321 (Gaven)

Seks: Seksscènes worden zelden beschreven bij Munro, maar seksuele frustraties, schaamte en verlangen spelen wel een rol. “In Maury’s auto, of buiten in het gras, was ze bereid. Een Maury was gereed, maar niet bereid. Hij zag het als zijn plicht haar te beschermen. Het gemak waarmee ze zich aanbood bracht hem van zijn stuk. Hij voelde misschien dat het koud was. Een welbewust aanbod dat hij niet kon begrijpen en dat absoluut niet aansloot bij zijn beeld van haar. Ze begreep zelf haar koudheid niet; ze dacht dat haar demonstratie van begeerte tot de genoegens zou leiden die ze, alleen en in haar verbeelding, had gekend en ze vond dat het Maury’s taak was om het over te nemen. Wat hij niet wilde doen.” zie Passie p.200. en p. 211 “... het lichaam nu alleen nog maar een stroom van begeerte.” En p. 222: Ze had gedacht dat het om aanraking ging. Monden, tongen, huid, lichamen, die bot tegen bot gingen. Opwinding. Passie. Maar dat was helemaal niet voor hen weggelegd. Dat was kinderspel vergeleken met hoe ze hem nu kende, hoe diep ze in hem gekeken had.” (Passie)

Relatie ouders/kinderen: In de verhalen Binnenkort, Stilte, Passie, Overtredingen en zijdelings in andere verhalen komt de relatie tussen kinderen en ouders ter sprake. Vaak willen de kinderen zich losmaken van hun ouders, zoals Juliet van haar ouders en Penelope van Juliet.

Zelfkennis: Kennen wij onszelf? De personages schrijven brieven en dagboeken om tot inzicht te komen van hun beweegredenen, maar maken zij zichzelf niet vaak leugens wijs om het leven voor zichzelf aanvaardbaar te maken? Brief van Eric aan Juliet en Juliet aan Eric in Binnenkort, p. 144, Dagboek van Nancy in Gaven.

Stijl

In haar onderkoelde taal lijkt Munro distantie te bewaren van haar onderwerp, maar haar sterk observatievermogen laat een grote empathie zien met haar personages.

Titel

'Stilte' is de titel van het vierde verhaal in de bundel waar de Engelstalige titel 'Runaway' verwijst naar het verhaal 'Weg'. Dat was een betere titel geweest gezien de vele vrouwen in dit boek die hun leven achter zich laten of willen laten. "Everyone in life has burdens. Everyone thinks about how they can get out from under them, get away. I like to point the action in one way and then take it into a direction that is not expected. Maybe people find out that they have to get away, or people think they'll get away, and they don't get away in the way they think they will." (Alice Munro in interview, zomer 2006)

Genre

Verhalen die meestal een tragedie in zich bergen.

Meer info

<http://specialcollections.ucalgary.ca/manuscript-collections/literary-and-art-archives-canadian/-alice-munro-fonds/biocritical-essay>

<http://www.openculture.com/2013/10/read-14-short-stories-from-nobel-prize-winning-writer-alice-munro-free-online.html> (filmpje van een interview uit 1990)

<http://www.vqronline.org/web-exclusive/interview-alice-munro> (interview van zomer 2006)

Discussievragen

Wat was volgens jou het beste verhaal en waarom?

Deze verhalenbundel heette oorspronkelijk *Runaway*, de titel van het openingsverhaal, maar kreeg in de vertaling de titel *Stilte* mee, naar het vierde verhaal. Waarom is *Runaway* wellicht een betere titel?

De centrale figuur van de bundel is wel Juliet, waar drie verhalen rond zijn gebouwd op drie verschillende momenten in haar leven. In welke opzichten is zij typisch voor de vrouwelijke personages in de verhalenbundel?

Kun je uit deze verhalenbundel van Alice Munro haar ideaalbeeld voor vrouwen opmaken? Waarin lijken de vrouwen op elkaar?

Wat is de rol van de medereiziger die zelfmoord pleegt, waarom zit hij in het verhaal? Of de rol van Flora de geit in *Weg*?

Heeft de mens bij Munro invloed op het verloop van zijn eigen leven?

Op p. 325 denkt Nancy dat haar iets buitengewoons te wachten staat en Ollie denkt dat op p. 329, ze zijn jong. Op p.367 zegt Ollie: "Ik ben uit het hokje gestapt. Uit het hokje van ik-hoor-iets-bijzonders-te doen. Uit het ego-hokje." Wat bedoelen ze hier mee?

Hoe zie je de band tussen Juliet en haar moeder en Juliet en Penelope? Zie je in andere verhalen een goede band tussen ouders en kinderen?

Juliet is lerares klassieke talen, maar houdt vooral van Grieks. (p. 100) Ze ziet die liefde voor de taal als haar grote schat. "Maar heel, heel weinig mensen hebben een schat en als je er

een hebt dan moet je hem niet loslaten. Je moet je niet in de luren laten leggen en hem van je laten afnemen." Wat heeft zij met haar schat gedaan? En als ze daar dag in dag uit haar brood mee had verdiend?

Hebben de vrouwen in deze bundel invloed ondervonden van de feministische golf uit de jaren '60 en '70?

Schrijfstijl: geen afgeronde plot, geen uitgewerkte gevoelens, grote sprongen in de tijd, onbevredigend einde... hoe werkte dit op je in? Is het de 'neerslachtig makende vergeefsheid van het leven' die het lezen van sommigen bemoeilijkt? Is dit het hoofdthema in dit werk?